

Udržovatel 2

Knižní seriál, část 6 (Věžeň).

Napsal: Martin Kolářek

Další zastávkou byl hřbitov. Vlastně jsem čekal, kdy k tomu dojde. Představa, že astrální bytosti osídlí celou vesnici a zapomenou na hřbitov, je asi tak pravděpodobná, jako že vaše auto ukradne opilý pštros.

„Lidé říkají,“ oznámil mi farář, „že tady mrtví v noci vstávají z hrobů, sešikují se do řady a pak odcházejí do lesa. Na živé, kteří se odváží je oslovit, nereagují. Někdo tam poznal dokonce své mrtvé příbuzné, ale ani ti nedali najevo, že by je vnímali. Někteří lidé z vesnice s nimi podle místních povídaček chodí, ale nikdo mi nesdělil žádná jména. Šušká se to o obou chlapcích Carmogiových, ale o těch se toho šušká tolik, že na tom už nemusí být ani zrno pravdy.“

Duše mrtvých, které si uchovávají svoji podobu a v noci chodí do lesa? Proč? To přece nedává žádnou logiku.

„No, možná byste sem měl přijít až v noci... když jste ten praktik.“

Asi to měla být kousavá poznánka, ale přehlédli jsem to.

„To asi bude třeba,“ odpověděl jsem, „ale ničemu neuškodí, když tam zajdu rovnou.“

„Víte,“ farář působil nejistě, „já... asi...“

„Tak co se vám zase nezdá?“ zeptal jsem se sice autoritativně, ale mile.

„Víte, asi se teda exorcistní techniky opravdu změnily. Já jen, že jsem očekával, že prostě hřbitov znovu vysvětlíte. Nepředpokládal jsem, že byste chtěl s těmi bytostmi... no... přicházet do kontaktu.“

„Mluvit.“

„Vy s nimi chcete mluvit?“ farář působil snad až vyděšeně.

„Předpokládám, že jste se už pokusil vyřešit problém vysvěcením.“

„To ano.“

„A pomohlo to?“

„Ne.“

„Tak vidíte. Takže to zjevně nebude cesta.“

„Myslel jsem, že budete lépe vědět, jak Pána oslovit.“

„Pána?“

„No... jako... našeho Pána. Krista. Boha. Ducha Svatého.“ Zdálo se, že tohle je na něj moc. Moje neortodoxnost jej znejišťovala.

Usmál jsem se na něj: „Vaše skromnost je příkladná, ale opravdu myslíte, že mám jakkoliv bližší spojení s naším Pánem, jen proto, že jsem výš v církevní hierarchii? Kromě toho,“ ani nevím, proč jsem to řekl, ale cítil jsem, že je to správně, „není snad jasně řečeno, že nemáme volat Pána, aby za nás dělal naši práci?“

Trefa do černého! To bylo zřejmě přesně podle církevní dogmatiky a faráře to uklidnilo. „No dobře, ale přece jen, myslel jsem, že třeba vaše vysvěcení bude silnější, protože třeba znáte nějaké exorcistní postupy, a tak.“

„Ano. Přesně ty znám. A ty spočívají mimo jiné i v tom, že se s těmi bytostmi pokusím nejdříve setkat a promluvit s nimi.“

Přišli jsme na hřbitov. Ano, byly tu nějaké energie, ano, většinou byly cítit z hrobů, ale rozhodně nebyly natolik silné a zaostřené, aby mohly patřit bytostem, které se v noci potulují po okolí. Byly to jen otisky dávno mrtvých lidí. Obyvatelé vesnice neviděli procesí mrtvých, jen informace, které se zhmotnily díky neobvykle silnému energetickému poli, které v okolí panovalo. Tady problém nebyl. Ano, přijdu v noci, abych se s jevem seznámil lépe, ale k tomu, abych problém vyřešil, musím přijít na podstatu energetického proudu, který tuto vesnici sužuje. Příliš mnoho času jsem strávil řešením jednotlivostí. Jsem tu proto, abych napravil trhlinu v řádu vesmíru. Tedy podstatu, nikoliv projevy.

„Tohle je poslední místo,“ oznámil mi farář, když jsme přišli k poměrně luxusně vypadajícímu domu, „lidé se sem bojí chodit. Prý se tu samy přemísťují věci. Předpokládám, že si opět budete chtít jít sám dovnitř promluvit?“

„Předpokládáte správně.“

Vešel jsem dovnitř a rovnou zamířil do místnosti, z níž byla cítit nejsilnější energie. Byla to pracovna. Uprostřed stál moderně vypadající stůl a od stropu visela starodávná židle. Pouhý pohled na židli mi odhalil, že sem nepatří. Nejen proto, že se nehodila k nábytku a že čirou náhodou visela od stropu, ale především nebyla hmotná. Byla to jen další iluze stvořená z astrálních energií. Extrémně vnímavé obyvatelstvo vesnice ji však mohlo považovat za objekt zcela reálný.

Židli jsem zrušil a začal rozpouštět neobvyklé energetické pole kolem stolu. Když jsem byl asi v polovině práce, náhle se v poli začalo něco materializovat. Přestal jsem tedy a čekal. Tvar stále více připomínal lidskou postavu, až se nakonec změnil v podobu malého chlapce, asi ve věku deseti let. Tentokrát to byl zřejmě opravdu duch.

„Co to děláš?“ zeptal se mě.

„Na totéž jsem se chtěl zeptat já tebe.“

„Hraju si. Proč ničíš moje hračky?“

„Protože tvoje hračky děsí lidi.“

„No a? A nečekáš snad, že se tady budu kousat nudou.“

„Proč jsi vůbec tady?“

„Já tady bydlím.“

„Chtěls říct *bydlel*, ne?“

„Já bych řekl, že pořád bydlím.“

„Nemáš pocit, že jsi na to trochu moc... no... mrtvý?“

Zasmál se. „Já bych řekl, že jsem na to mrtvý přesně tak akorát.“

„Mrtví obvykle nezůstávají v domech, kde žili.“

„Tak já neměl moc na vybranou, že jo.“

„To já právě nevím. Jak se to stalo?“

„Byli to čarodějníci. A čarodějnice. Proklely mě a já umřel. A zůstal tady.“

„To víš, nebo si to myslíš?“

„Vím. Odmítl jsem jít na souboj.“

„Přesvědčovali tě, abys šel s nimi?“

„Přišli si pro mě. Na nic moc se mě neptali. Přišel chlap, vytáhl mě z těla a prý abych šel za ním. Ale já jsem nechtěl a vrátil jsem se zpátky. Přišli ještě několikrát. Pak jsem onemocněl. Přišli mi vyhrožovat, ale já jsem odmítl. Nakonec jsem umřel. Když jsem přišel k sobě, stála nade mnou čarodějnice a oznámila mi, že mě proklela a že tady budu strašit navždy.“

Znělo to strašlivě. Chlapec, který se rozhodl vzepřít zlu a skončil takhle. Trhlina netrhlna, s tímhle něco musím udělat. Zkusil jsem hledat energetické stopy, které k chlapci vedly.

„Co to děláš?“ zeptal se mě.

„Hledám to prokletí,“ odpověděl jsem, „možná bych ho mohl zvrátit.“

Chvíli mi to zabralo, ale nakonec jsem to našel. Kdesi ve vesmíru byl drobný imaginární prostor, který kletbu obsahoval. Kdyby byl hmotný, měl by velikost obyčejného slepičího vejce. Jenže velikost samozřejmě není ekvivalentem síly. Tahle kletba byla strašlivá, a co víc, dokázala se živit z energie vesmíru. Od prostoru vedl úzký pruh dolů k chlapci a přiváděl energii, z níž vznikalo silové pole kolem něj. Došlo mi, že i kdybych jej rozpouštěl jakkoliv dlouho, nebylo by to k ničemu. Nemůžu odstranit následky, jestliže nezničím zdroj.

„Našel jsem ji,“ řekl jsem, „mám ji odstranit?“

Čekal jsem od chlapce okamžitou kladnou odpověď, ale překvapil mě. Váhal.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ho, „nechceš být volný?“

„Víte, já se bojím.“

„Čeho?“

„Smrti.“

„Ale vždyť už jsi mrtvý.“

„Ale ne *opravdu* mrtvý. Pořád jsem tady. Bojím se, že už prostě nebudu.“

„Na to úplně nedokážu odpovědět, ale myslím, že nemůžeš přestat existovat. Nevím, co bude pak, ale dost pochybuji, že by to mohlo být horší, než to, co prožíváš teď.“

Chlapec chvíli přemýšlel. „Tak teda jo,“ řekl nakonec.

Přemýšlel jsem, zda není ještě něco, na co bych se potřeboval zeptat, ale nic mě nenapadlo, myšlenka na utrpení chlapce byla tak silná, že všechno ostatní vyhnala ven z hlavy. A snad ani ne nad jeho utrpením, ale nad nespravedlností, jejíž se stal obětí. Zlost nad činem čarodějnice.

Asi proto bylo tak těžké kletbu zlomit. Jako by na to mé síly nestačily. Vejce zůstávalo stále stejně silné. Čím víc jsem se snažil jej zničit, tím víc ve mně rostl hněv nad osobu, která to vyvolala. Zastavil jsem práci. Tohle nešlo. Musím mít čistou hlavu, jinak úkol nemůžu dokončit. Musím se zbavit nenávisti. Zavřel jsem oči a představil si čarodějnici. „Odpouštím ti,“ řekl jsem. Jenže jsem to tak vůbec necítil. Nenávist byla stále stejně silná, a s ní i vejce.

A pak mi došlo, že jsem možná nespravedlivý. Možná měla stejně mizernou volbu, jako ten chlapec. Buď bojovat za zlo, nebo smrt. Prostě nebyla tak silná ve svém rozhodnutí.

Trestající stránka ve mně se ale opět ozvala: „To, co udělala, je neomluvitelné.“

A odpouštějící stránka odpověděla: „Ale co když neměla na vybranou.“

„Každý má na vybranou!“

„To ano, ale můžu odsoudit člověka za jeho slabost?“

Otevřel jsem oči. A náhle jsem si uvědomil, že vejce není prázdné. Kdesi pod energetickými obaly byla duše, trpící a plačící. Čarodějnice uvězněná vlastní kletbou.

Trestající stránka na chvíli vyvolala pocit zadostiučinění a pocit, že bych ji tam snad měl nechat, ale pak byla konečně potlačena. Ta bytost trpěla. Ať udělala cokoliv, žádná duše si nezaslouží být uvězněná kletbou po zbytek věčnosti.

Vejce prasklo a duše se vzdechem zmizela. Samotnou kletbu, tedy myšlenku, kterou energetické obaly vyživovaly, jsem nechal bez přísunu energie zaniknout. Poslední zbytky energie naplnily silové pole kolem chlapce, a to konečně začalo řídnout. Ještě jsem jej pomohl rozptýlit.

„Jsi volný,“ řekl jsem. Chlapec se zasmál a zmizel.